

MUNCId'OR

LARISA BĂLAN

Prin palma ta deschisă
Curgeau râuri de noroaie,
Săpături adânci și sângerii zăceau,
În încercarea eșuată de dispariție
Printre dunele stâncoase...
Scoața anilor de schimb
Se simțea în amintirile impregnate
În piele și sub ea, prin vene...
Zgârieturi subțiri și dese,
Traversau cu tocuri ascuțite
Rănile interioare evidente...
Degetele groase tremurau rușinos,
Iar unghiile acopereau
Fragmente desprinse din munca epocilor...

...Dor de oameni cu mâini murdare
Și inimi curate,
Dor de mâini muncite, obosite,
Care nu își plâng durerea,
Dor de oameni... și atât...

.....

Cele cinci raze de soare prăfuit
S-au întins cu forțe divine
Să cuprindă pentru ultima oară
Alinarea...
Atunci, ea a întrebat:
„Și sufletul? Și el te doare?”